

تعمید در آب چه چیزی را به تصویر می‌کشد؟

رومیان ۲۰:۵-۴:۶

اما شریعت در میان آمد تا خطا زیاده شود، لکن جایی که گناه زیاده گشت فیض بی‌نهایت افزون گردید، تا آنکه چنان که گناه در موت سلطنت کرد همچنین فیض نیز سلطنت نماید، به عدالت، برای حیات جاودانی، به وساطت خداوند ما عیسی مسیح. پس چه گوییم؟ آیا در گناه بمانیم تا فیض افزون گردد؟ حاشا! مایانی که از گناه مردیم چگونه دیگر در آن زیست کنیم؟ یا نمی‌دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمید یافتیم در موت او تعمید یافتیم؟ پس چون که در موت او تعمید یافتیم با او دفن شدیم، تا آنکه به همین قسمی که مسیح به جلال پدر از مردگان برخاست ما نیز در تازگی حیات رفتار نماییم.

چرا عیسی تعمید در آب را مقرر نمود؟

گاه، این پرسش برایمان مطرح می‌شود که چرا عیسی تعمید در آب را مقرر نمود و چرا چیزی به نام تعمید آب وجود دارد؟ اگر محض فیض و محض ایمان نجات می‌بایم، چرا آیین یا نمادی بنیان شده است که باید به واسطه آن ایمانمان را ابراز نماییم؟ کتاب مقدس به این پرسش پاسخی نمی‌دهد، حال آنکه، در این مورد چیزهای جالبی را می‌توان از تجربه آموخت.

خانمی مبشر که قبلاً در کشور فیلیپین خدمت می‌نمود توضیح می‌داد که در فیلیپین، مذهب بسیاری از مردم کاتولیک است، مذهبی که عقاید و باورهای مختلفی را از شاخه‌های مختلف در خود گنجانده است و شمار چشمگیری از مردم فقط نام کاتولیک را بر دوش می‌کشند. از این میان، آنانی که به معنای واقعی توبه می‌کنند و ایمان می‌آورند، به ندرت انگشت‌نمای خانواده‌هایشان می‌شوند و در اصل به نوعی با ایشان مدارا می‌شود. اما هنگامی که سخن از تعمید به میان می‌آید آن دشمنی و جدایی که کتاب مقدس پیش‌بینی نموده است رخ می‌نمایند. در خصوص تعمید در آب، یعنی آیینی که در یک نوایمان به چشم می‌آید چیزی وجود دارد که مشخص می‌سازد شخص تعمید یافته کجا ایستاده و چکار می‌کند. به بیان دیگر، امروزه نیز در بسیاری از فرهنگها همان شرایطی حاکم است که یحیی تعمید دهنده با آن روبه‌رو بود. او آمد و تعمید توبه را موعظه نمود و آن کسانی از موعظه او به خشم آمدند که نیازی را در خود احساس نمی‌کردند.

مجله‌ای به نام «مبشران» در هفتمین صفحه‌اش تصویر مردی را به چاپ رساند که در حال تعمید در رودخانه بود. در زیرنویس عکس چنین آمده بود: «خدمات بیرونی و تعمید در رودخانه گاه بهترین وسیله رشد هستند.» ما صرفاً از جزء به جزء دلایل خدا آگاه نیستیم، که چرا در حکمتش تعمید را معیاری معمول برای ابراز ایمان به مسیح و شناسایی شدن با او و با قومش مقرر نموده است. ما می‌توانیم در خصوص مزیت‌های تعمید چندین دلیل را برشماریم، ولی شاید نتوانیم همه ثمرات خوب و پسندیده‌ای را که خدا در نظر داشته است به ذهنمان راه دهیم. در نهایت، مهم این است به پدرمان اعتماد کنیم و بدانیم که او می‌داند چه می‌کند و از این شاد باشیم که گوش به فرمان او هستیم.

فرو رفتن یا پاشیدن؟

سعی من این خواهد بود که با نظر به رساله رومیان ۲۰:۵-۴:۶ مفهوم این آیین را کمی بیشتر توضیح دهم و به سوال برخی از شما در مورد شیوه تعمید در آب نیز پاسخ دهم، یعنی اینکه باید کامل در آب فرو رفت یا به پاشیدن آب بر شخص اکتفا نمود؟ در واقع، می‌خواهم به طور کلی درباره شیوه فرو رفتن در آب، در مقایسه با پاشیدن آب، مطلبی را بیان کنم. دست‌کم، به سه گواه می‌توان باور داشت که وقتی عهد جدید از تعمید در آب سخن می‌گوید به فرو رفتن اشاره دارد. (۱) در زبان یونانی، واژه «تعمید» اساساً به معنای «غوطه‌ور کردن» یا «فرو بردن» است نه به معنای «پاشیدن»؛ (۲) عهد جدید در توصیف تعمید اشاره می‌کند که اشخاص در آب فرو می‌رفتند نه اینکه آب بر آنها

ریخته یا پاشیده می‌شد (متی ۳:۶: «در اردن» و ۱۶:۳: «از آب برآمد»؛ یوحنا ۳:۲۳: «در آنجا، آب بسیار بود»؛ اعمال رسولان ۸:۳۸: «به آب فرود شدند.») (۳) فرو رفتن نماد مناسبی برای دفن شدن با مسیح است (رومیان ۱:۶-۴؛ کولسیان ۲:۱۲).

کلیسای ما تعمید را فرو رفتن در آب می‌داند و آن را جزیی از عضویت در کلیسای محلی (اما نه در بدن جهانی مسیح) به حساب می‌آورد. ما باور نداریم که شیوه تعمید گرفتن رکنی اساسی برای نجات یافتن است. از این‌رو، ایمان مسیحیان را صرفاً بر مبنای شیوه تعمید یافتن زیر سوال نمی‌بریم. حال، شاید برای کسی این سوال پیش بیاید که «پس آیا شما کسانی را که واقعاً تولد تازه دارند ولی ایماندارانی هستند که به نشانه تعمید بر آنها آب پاشیده شده است به عضویت نمی‌پذیرید؟» ما به دو دلیل این افراد را به عضویت نمی‌پذیریم.

(۱) آیا باید شیوه‌ای از تعمید را که ساخته دست انسان است «تعمید» بنامیم، با توجه به اینکه به دلایل و شواهدی مناسب باور داریم که آن شیوه ساخته دست انسان از آنچه مسیح مقرر نمود به انحراف رفته است؟ اگر چنین کنیم، آیا اهمیت آنچه مسیح خودش در این آیین مقرر نمود کم‌اهمیت نخواهیم انگاشت؟

(۲) اجتماع مسیحیان محلی که کلیسا نام دارد همگی بر باور و عقیده‌های مشترک بر مبنای کتاب مقدس بنا شده‌اند که برخی از این باورها اصول اساسی نجات هستند و برخی اصول اساسی نیستند. ما در زندگی جمعی مان در کلیسا، که بر پایه عهد و پیمان بنا شده است، دایره اصول ایمان را تنگ و محدود نمی‌سازیم، بلکه معتقدیم که اهمیت حقیقت و اقتدار کتاب مقدس آن زمان بیشتر حرمت نهاده می‌شوند که جماعت مسیحیان ایمان خود را با آن دسته از اعتقاداتی تعریف کنند که در کتاب مقدس ریشه دارند و بر روی آن اعتقادات نیز بایستند، نه اینکه هر زمان یکی از اعتقاداتشان مورد سوال قرار گرفت معنای عضویت را تغییر دهند. وقتی جماعت‌های مختلف مسیحی بتوانند این مهم را به انجام رسانند و در عین حال مهر و محبت برادرانه خود را نسبت به سایر ایمانداران ابراز دارند، هم بر حقیقت ایستاده‌اند هم محبت را به جای آورده‌اند. برای نمونه، این واقعیت که بسیاری از سخنرانان که به گردهمایی شبانان در کلیسای بیت‌لحم دعوت می‌شوند نمی‌توانند به عضویت این کلیسا درآیند گویای این است که ما محبت و اتحاد را جدی می‌گیریم ولی حقیقت را هم جدی می‌گیریم.

در تعریف جماعت‌های مختلف کلیسایی، در نسل‌های مختلف، اصولی غیر اساسی گنجانده می‌شوند. گنجاندن این اصول و اینکه بر چه حقایقی باید تأکید گردد، عمدتاً، به موقعیت‌های مختلف و به ارزیابی‌های مختلف بستگی دارد.

تعمید در آب چه چیزی را به تصویر می‌کشد؟

با این پیش‌زمینه، رومیان ۵:۲۰-۴:۶ را بررسی می‌نماییم تا ببینیم تعمید در آب چه چیزی را به تصویر می‌کشد؟ و در درجه دوم اینکه از این بررسی به چه شیوه‌ای از تعمید می‌رسیم. هدفم این است شما را یاری رسانم تا آن واقعیت پرلالی را ببینید که تعمید بدان اشاره دارد، هدفم این است که در اصل خود آن واقعیت شما را جلب نماید و در درجه دوم دل و فکر شما از زیبایی و اهمیت تعمید آکنده شود. رومیان ۵:۲۰-۴:۶:

اما شریعت در میان آمد تا خطا زیاده شود، لکن جایی که گناه زیاده گشت فیض بی‌نهایت افزون گردید، تا آنکه چنان که گناه در موت سلطنت کرد همچنین فیض نیز سلطنت نماید، به عدالت، برای حیات جاودانی، به وساطت خداوند ما عیسی مسیح. پس چه گوئیم؟ آیا در گناه بمانیم تا فیض افزون گردد؟ حاشا! مایانی که از گناه مردیم چگونه دیگر در آن زیست کنیم؟ یا نمی‌دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمید یافتیم در موت او تعمید یافتیم؟ پس چون که در موت او تعمید یافتیم با او دفن شدیم، تا آنکه به همین قسمی که مسیح به جلال پدر از مردگان برخاست ما نیز در تازگی حیات رفتار نماییم.

یکی از عالی‌ترین نکاتی که در این آیات وجود دارد این است که به شما نشان می‌دهد که اگر درک کنید تعمید در آب چه چیزی را به تصویر می‌کشد، در واقع، این را درک خواهید نمود که وقتی مسیحی می‌شوید، به راستی، چه چیزی در شما روی می‌دهد. بسیاری از ما در

لحظه ایمان آوردن و تعمید گرفتنمان دانسته‌های زیادی نداشته‌ایم، که در جای خود خوب است، چرا که انتظار می‌رود در همان ابتدای ایمانتان، که هنوز دانش چندانی ندارید، تعمید یابید. از این‌رو، انتظار می‌رود پس از تعمیدتان بیشتر و بیشتر معنای آن را فرا بگیرید.

حال، با خودتان فکر نکنید که «آه! پس من باید برگردم و دوباره تعمید بگیرم، چرا که نمی‌دانستم تعمید آب این‌همه معنا داشته است.» نه، این حرفتان بدین معنا خواهد بود که در هر دوره‌ای که الهیات تازه‌ای را از کتاب مقدس می‌آموزید باید دوباره تعمید بگیرید. خیر، چنین نیست. در عوض، از این شاد باشید که در لحظه تعمید ایمان ساده‌تان را در اطاعت از عیسی ابراز نموده‌اید و اکنون بیشتر و بیشتر به مفهوم آن پی می‌برید. پولس نیز در رساله رومیان به همین شکل عمل می‌کند: او امیدوار است مخاطبان‌ش از این آگاه باشند که تعمید در آب به چه منظور است، با این حال، به آنها تعلیم می‌دهد تا اگر آگاه نیستند آگاه شوند یا اگر فراموش کرده‌اند به خاطر آورند. از این آیات بیاموزید که قبلاً در چشم خدا چه تصویری داشتید و وقتی مسیحی شدید، به راستی، چه چیزی در شما روی داد.

بر مبنای این آیات، فقط به دو مورد از مواردی می‌پردازم که تعمید در آب آنها را به تصویر می‌کشد.

۱. تعمید در آب مرگ ما را در مرگ مسیح به تصویر می‌کشد

آیات ۳-۴: «یا نمی‌دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمید یافتیم در موت او تعمید یافتیم؟ پس چون که در موت او تعمید یافتیم با او دفن شدیم.» حقیقت عظیم درباره ما مسیحیان این است: ما مرده‌ایم. وقتی مسیح جان داد، مرگی را متحمل شد که ما باید متحمل می‌شدیم. این حقیقت دست‌کم دو معنا دارد: (۱) یکی اینکه، ما همان آدمهای قبل نیستیم؛ انسانیت کهنه ما مرده است، ما همان اشخاص نیستیم؛ (۲) دیگر اینکه، اگر مسیح آن مرگی را متحمل نمی‌شد که ما باید متحمل می‌شدیم، در آن صورت، مرگ جسمانی که در آینده تجربه می‌کنیم برایمان معنای کنونی را نمی‌داشت. از آنجا که با مسیح مرده‌ایم و او مرگی را متحمل شد که ما باید متحمل می‌شدیم، در نتیجه، مرگ ما مخوف و سهمگین نخواهد بود، چنان که می‌توانست مخوف و سهمگین باشد: «ای موت، نیش تو کجا است و ای گور، ظفر تو کجا؟» (اول قرنتیان ۱۵: ۵۵). پاسخ این است که نیش و پیروزی مرگ، به واسطه مسیح، بلعیده شده است.

به تکرار واژه «در» که در آیات ۳ و ۴ قید شده است توجه داشته باشید: «در مسیح عیسی» تعمید یافتیم و «در موت او» تعمید یافتیم (آیه ۳) و «در موت» تعمید یافتیم (آیه ۴). منظور این است که تعمید اتحاد ما را با مسیح به تصویر می‌کشد، یعنی ما از نظر روحانی با مسیح یکی می‌گردیم تا مرگ او مرگ ما و حیات او حیات ما گردد. ما این یکی شدن را چگونه تجربه می‌کنیم؟ از کجا متوجه می‌شوید که این یکی شدن صورت گرفته است؟ پاسخ این است که ما با ایمان به این تجربه می‌رسیم. رساله غلاطیان ۲: ۲۰ نیز در ربط دادن این حقیقت به ایمان چنین می‌فرماید: «با مسیح مصلوب شده‌ام، ولی زندگی می‌کنم لیکن نه من بعد از این بلکه مسیح در من زندگی می‌کند و زندگانی که الحال در جسم می‌کنم به ایمان بر پسر خدا می‌کنم . . .» به عبارت دیگر، آن «من» که مرد «من» کهنه و سرکش و بی‌ایمان بود و آن «من» که زنده گشت «من» ایمان بود: «زندگانی که الحال می‌کنم به ایمان بر پسر خدا می‌کنم.» پایه و اساس همه اینها یکی شدن با مسیح است: «مسیح در من زندگی می‌کند» و من در اتحاد روحانی با او در او زیست می‌نمایم. مرگ او مرگ من است و حیات او در حیات من جریان دارد.

رساله کولسیان ۲: ۶-۷ نیز تصویر دیگری از این واقعیت ارائه می‌دهد: «پس چنان که مسیح عیسی خداوند را پذیرفتید در وی رفتار نمایید، که در او ریشه کرده و بنا شده و در ایمان راسخ گشته‌اید.» در اینجا نیز مشاهده می‌کنید که باز هم با ایمان به مسیح است که می‌توانید یکی شدن با او را تجربه نمایید. شما به مسیح چون خداوند و نجات‌دهنده‌تان ایمان می‌آورید و در آن ایمان با او یکی می‌شوید، «در او» سلوک می‌نمایید و «در او» بنا می‌شوید.

پس، وقتی رسالهٔ رومیان ۳:۶-۴ می‌فرماید ما در مسیح و در مرگ او تعمید یافته‌ایم، من چنین برداشت می‌کنم که تعمید بیانگر ایمان است، ایمانی که ما به واسطه‌اش یکی شدن با مسیح را تجربه می‌کنیم. تصور می‌شود خدا بدین دلیل شیوهٔ فرو رفتن در آب را برای تعمید تدبیر نمود تا دفن شدن را به تصویر بکشد، چرا که نمودار مرگی است که ما در یکی شدنمان با مسیح تجربه می‌کنیم. به این سبب است که ما در آب فرو می‌رویم: فرو رفتن در آب نماد دفن شدن است.

پس، ای ایمانداران، بدانید که شما مرده‌اید. آن «من» کهنه و سرکش و بی‌ایمان با مسیح مصلوب گشته است. تعمید شما در آب این معنی را داشت و هنوز هم این معنی را دارد.

۲. تعمید در آب تازگی حیات ما در مسیح را به تصویر می‌کشد.

آیهٔ ۴: «چون که در موت او تعمید یافتیم با او دفن شدیم، تا آنکه به همین قسمی که مسیح به جلال پدر از مردگان برخاست ما نیز در تازگی حیات رفتار نماییم.» هیچ‌کس هنگامی که تعمید می‌گیرد در زیر آب باقی نمی‌ماند. ما از آب بیرون می‌آییم. پس از مرگ، حیاتی تازه به وجود می‌آید. وقتی من به واسطهٔ ایمانم با مسیح یکی گشتم، آن «من» کهنه و سرکش و بی‌ایمان مرد و به محض اینکه «من» کهنه مرد «من» تازه حیات یافت، یعنی شخصی تازه و روحانی، گویی که از مردگان برخاست.

رسالهٔ کولسیان ۱۲:۲ یکی از مهم‌ترین و اساسی‌ترین تفسیرها را در خصوص این حقیقت ارائه می‌دهد. پولس می‌گوید: «و با وی در تعمید مدفون گشتید، که در آن هم برخیزانیده شدید، به ایمان بر عمل خدا که او را از مردگان برخیزانید.» به این نکته توجه کنید: ما با مسیح برخیزانیده شدیم، درست همان‌طور که رومیان ۴:۶ می‌فرماید که ما در تازگی حیات سلوک می‌نماییم و این عمل خدا است که مسیح را از مردگان برخیزانید، درست همان‌طور که رومیان ۴:۶ می‌فرماید که مسیح به جلال پدر از مردگان برخاست و این مهم به ایمان بر عمل خدا صورت می‌گیرد که عیسی را از مردگان برخیزانید.

از این‌رو، کولسیان ۱۲:۲ آنچه رومیان ۴:۶ به طور سربسته بیان می‌کند صریح و آشکار می‌سازد، یعنی تعمید در آب ایمان ما را بر عمل خدا که عیسی را از مردگان برخیزانید ابراز می‌دارد. ما ایمان داریم که مسیح از قبر برخاست و امروز در دست راست پدر، در آسمان، سلطنت می‌نماید و دوباره در قدرت و جلال از آسمان بازخواهد گشت. آن ایمان به کار خدا، که پولس آن را جلال خدا می‌نامد، طریقی است که به وسیلهٔ آن در تازگی حیات مسیح شریک می‌شویم.

در واقع، آن تازگی حیات حیات ایمان به جلال و به کار خدا است: «با مسیح مصلوب شده‌ام، ولی زندگی می‌کنم لیکن نه من بعد از این . . . و زندگانی که الحال در جسم می‌کنم به ایمان بر پسر خدا می‌کنم.» آن تازگی حیات حیات است که در آن هر روز به کار خدا، یعنی به جلال خدا، اعتماد می‌نماییم.

تعمید در آب آن چیزی را به تصویر می‌کشد که با مسیحی شدنمان برای ما به وقوع پیوست

پس مطلبمان را نتیجه‌گیری نماییم. تعمید در آب آن چیزی را به تصویر می‌کشد که با مسیحی شدنمان برای ما به وقوع پیوست. آنچه برایمان به وقوع پیوست این بود: ما با مسیح متحد گشتیم. مرگ او مرگ ما شد. ما با او مردیم و همزمان حیات او حیات ما گردید و حال ما با حیات مسیح، که در ما است، زیست می‌نماییم و همهٔ اینها را به واسطهٔ ایمان تجربه می‌کنیم.

مسیحی بودن یعنی همین، یعنی اینکه در واقعیت چیزی که تعمید به تصویر می‌کشد زیست نماییم: هر روز، چشم از خود برداریم، به خدا بنگریم و بگوییم: «به خاطر مسیح، پسرت، به نزد تو می‌آیم. من در او از آن تو هستم. من با تو به مقصد رسیده‌ام. مسیح تنها امید من است تا به حضور پذیرفته شوم. من هر روزه آن پذیرش را از نو تجربه می‌کنم. امید من بر مرگ او برای من و مرگ من در او استوار

است. حیات من در او حیات ایمان در تو است ای پدر. من به خاطر او به کار تو در من و برای من اعتماد می‌کنم. همان قدرت و جلالی که تو در برخیزانیدن او از مردگان به کار بردی برای یاری به من هم به کار خواهی برد. من آن وعده فیض آینده را باور دارم و به آن امیدوارم و همین است که حیات مرا تازه می‌سازد. ای مسیح، چقدر در آنچه تعمید من به تصویر می‌کشد فخر می‌نمایم. سپاسگزارم که مرگی را متحمل شدی که من باید متحمل می‌شدم و به من حیات تازه بخشیدی، آمین.»

جان پای‌پر

www.MahfeleEnjil.com